

Pürschel: Jeg er mig ikke bevidst at have fremsat haanende Betragtninger over for England. Jeg har gjort England til Genstand for en smigrende Vurdering af dets Klarsyn over for dets politiske Interesser. Det kan man ikke kalde Haan, det er en fuldkommen Misforstaaelse af det ærede Medlem. Alternativet til Folkeforbundspolitikken er jo ikke en Stormagtsalliancepolitik, men det er en Neutralitetspolitik, som Danmark tidligere har ført, og som det er udelukket fra at føre i denne Situation, en Neutralitetspolitik, som vi tidligere har ført i Overensstemmelse med de andre nordiske Stater. Og man har vel Lov til at sige, at Danmark har aldrig staaet stærkere i politisk Henseende end netop i de Situationer, hvor det har fundet sammen med de andre skandinaviske Stater i Neutralitetspolitik. Og at det skulde være utilladt ved en Lejlighed som denne, hvor det drejer sig om det principielle Spørgsmaal: Folkeforbundets Indgriben eller Ikke-Indgriben, at gøre opmærksom paa Farerne her, kan man vist kun forstaa, naar man er Socialdemokrat.

Udenrigsministeren (P. Munch): Jeg kan takke de ærede Ordførere for Partierne for den Tilslutning, de har givet til det, det i første Række kommer an paa ved denne Lejlighed, nemlig Beslutningen om at handle i Overensstemmelse med de Forpligtelser, Folkeforbundspagten paalægger os, og de Henstillinger, der fra Folkeforbundsudvalget, omfattende alle Stater undtagen de to Parter, er rettet til os.

Der er ført forskellige Betragtninger frem i Dag, som jeg ikke skal komme ind paa. Det gælder de Udtalelser, den ærede konservative Ordfører (Ole Bjørn Kraft) har fremsat om vort Militærvæsen. Det vil ikke forbavse ham, at jeg ikke kan siges at være enig med ham. Men jeg tror ikke, der er nogen Anledning til Diskussion om dette Spørgsmaal i Dag. Dette gælder ogsaa den Vurdering af forskellige Stormagters Politik, som det ærede Medlem Hr. Pürschel fremførte. Jeg er heller ikke enig i denne Vurdering, men jeg tror ikke, det tjener noget Formaal, at vi her giver os til at diskutere, om Stormagterne har det ene eller det andet Motiv til den Holdning, de indtager over for disse Begivenheder. I hvert Fald vil det næppe være hensigtsmæssigt, om jeg for mit Vedkommende kaster mig ud i en Diskussion derom.

Dernæst har den ærede Ordfører for Partiet Venstre nævnt Forbindelsen mellem

disse Beslutninger og Neutralitetsbegrebet. Det er klart, at Neutralitetsbegrebet er ændret og har skiftet Omfang ved Folkeforbundets Tilværelse, men en nøjere Undersøgelse af, i hvilken Grad det er Tilfældet, er næppe heller nu paakrævet.

Det, der derimod er ført frem af rent praktiske Bemærkninger til Forslaget i Dag, er dette, at det skulde være af en for vidt omspændende Karakter, at man ønsker den ene og den anden Begrænsning for at sikre Rigsdagens Indflydelse. Den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti havde, saa vidt jeg forstod, faaet det Indtryk, at man i andre Lande i al Almindelighed nøjes med at tage Beslutning om disse enkelte Tilfælde.

Jeg tror, der foreligger nogen Misforstaaelse deri. I en Række Lande har man ment, at man ikke behøvede nogen Bemyndigelseslov, fordi man forment, at man i den almindelige bestaaende Retsordning i de paagældende Lande havde fuldkommen tilstrækkeligt Grundlag for fra Regeringens Side at udstede de nødvendige Forbud og andre Bestemmelser. Det er klart, at denne Bemyndigelseslov her ikke ordner alt, hvad der skal foregaa i den nærmeste Tid i Danmark paa dette Omraade; det er nødvendigt dertil at knytte nærmere Bestemmelser fra de enkelte Ministerier, som disse Ting hører under. Og det er saadanne Bestemmelser, der i en Række Lande er udstedt, uden at man overhovedet har forhandlet med det paagældende Lands Rigsdag eller søgt nogen som helst Art af ny Bemyndigelse. Det gælder f. Eks. baade Norge og Sverige, som jo i øvrigt over for hele det afgørende Spørgsmaal staar i den nøjeste Overensstemmelse med den Holdning, vi indtager. Det ligger anderledes i et Land som Holland, hvor man har ment ikke at have den fornødne Bemyndigelse, men søger denne Bemyndigelse gennem en Lov, der ikke gælder dette Tilfælde alene.

Men det er jo af den Slags Spørgsmaal, som vi kan komme ind paa i et Udvalg. Jeg er vedvarende af den Opfattelse, at det mest hensigtsmæssige vil være, om vi ikke giver en Lov, der sigter paa dette enkelte Tilfælde, men giver en Lov, der ogsaa kan anvendes i kommende Tider, over for andre Tilfælde. Man skal jo haabe, at der overhovedet ikke kommer flere Tilfælde af tilsvarende Karakter, men hvis saadanne skulde komme, kan jeg tænke mig, at det ikke altid vil være hensigtsmæssigt at føre en almindelig Lovgivningsdebat, før man træffer Beslutning, og endnu mindre vil det